

Dvanáctero propojených povídek Veroniky Bendové je RADOST ČÍST

Její rok

LITERATURA V textu otištěném kdysi v časopisu *Prostor* napsal Josef Kroutvor dvě neobyčejné věty: „Potíže s existencí se jeví důležitější než příběh. Vyprávění se odehrává mimo literaturu.“ Jak to autor myslel? Pokud bychom to měli spojit do jedné věty, asi by za slovem „příběh“ stálo „a proto se vyprávění“. V literatuře ubývá vyprávění příběhů, naopak roste potřeba sdělovat pocity, vymačkat své emoce na doraz, dojmout ostatní sebou samým. Plánovaně porušovat rovnováhu obsahu

a formy jazykovou infantilitou a návratem ke školním slohům s úvodem, statí a závěrem.

Každé narušení tohoto černého vidění literární budoucnosti je čtenářským svátkem. **Veronice Bendové** (*1974), autorce novel *Nonstop Eufrat* a *Vytěženej kraj*, se to povedlo souborem dvanácti povídek ***Konec sezóny na koupališti Úštěk*** (vyd. Host). Přestože v nich nepracuje s pointou, což je pro rigidní pojetí žánru podstatné, její zacházení s detailem, schopnost najít to přesné specifické a postavit do kontrastu s obecným, hospodárný jazyk bez ornamentů jsou sympatickým dokladem, že to pořád ještě jde. Psát povídky je dnes marnotratnost, když jaký-

koliv delší text je možno označit za román.

Onen „konec sezóny“ v titulu krásně vypravené, grafickou designérkou Alenou Gratiarovou (*1991) ilustrované knížky naznačuje, že příběhy, které jsou po měsících po-

skládány do ročního cyklu a lehce na sebe navazují, se dějí v nějakém zlomovém (nikoliv tragickém či zásadním) bodě života. Hlavními postavami jsou sice vesměs ženy (s výjimkou „dubnového“ *Velkého pátku*), povídky poprvé publikované v literární příloze *Reflexu* v létě 2020), ale nejde o feministickou literaturu ani o klasické vztahové tance; autorka má svůj životní názor a ten umělecky vyjadřuje. Jak komentuje farář právě ve *Velkém pátku* při zapnutí televize: „Bojíte se smrti, ale jak žijete, toho se nebojíte.“ Věřím, že v roce 2025 se objeví další podobně skvělé literární počiny.

JAKUB ŠOFAR

